

Fireogtyvende søndag efter trinitatis 2024

Salmer: 744, 263, 536, 276, 356

Dan 7, 9-10.13-14; 2 Kor 5, 1-10; Joh 5, 17-29

I den sidste fortælling om landet Narnia, *Det sidste slag*, lader C.S. Lewis sit dejlige eventyrland med talende dyr og alskens forunderlige væsner gå under, og det sker efter at landet har oplevet en opløsningstid, hvor fjendtlige soldater fra landet Calormen over længere tid har taget talstærkt ophold under dække af at være fredelige købmænd. I stedet for at dyrke Aslan, Narnias skaber, tilbyder man en efterligning, som en fordrunken abekat har lavet ved at iføre et æsel en løveham. De fleste af indbyggerne er optaget af deres eget, ingen gør sig umage med noget, og da Calormen angriber, fører den sidste konge i Narnia an i et slag, han er dømt til at tabe. Da Aslan endelig kommer, kan de færreste genkende ham, endsige se ham, de er utilfredse med alt, hvad han giver dem, og alligevel slås de om de gaver, de

ellers ikke agter, og vil ikke se, at alt hvad de har, får de skænket, og se, det er godt, for det er Aslan, som giver det. Således går Narnia under, og undergangen begynder i en gammel stald, der får så hård en medfart, at kun døren til sidst står tilbage. Aslan stiller sig i døren, og med ét kommer alle levende og døde væsener imod ham, nogle ser på ham med frygt og had, og fra det øjeblik mister de talens brug, går tilbage til dyrestadiet og forsvinder ud i mørket, medens de, der ser på ham med kærlighed, får lov at komme gennem døren til evigheden, hvor de fyldes af visdom og glæde og bliver konger og dronninger.

Jeg kom til at tænke på Narnia sidste tid og domsscenen, da jeg læste om jøderne, der kommer til at hade Jesus så meget, at de vil slå ham ihjel, da han siger disse ord: »*Min fader arbejder stadig (eller indtil nu, som det kan oversættes til), og jeg arbejder også.*« Ikke blot har han helbredt en lam mand på sabbatten, som er den hændelse, der er gået forud for dette optrin, men han

kalder Gud sin far og dermed ophøjer han sig selv til Gud. Ikke nok med det, Jesus bliver ved med at vade rundt i hvad der synes blasfemi; han siger, at Sønnen ikke kan gøre andet end det han ser Faderen gøre; ikke blot rejser Jesus døde til liv, han rejser **dem** til liv, han vil, og han dømmer dem, han vil, for den dom har Faderen overladt til ham. Selv dommen over dem, der er døde inden Jesus blev født, tilhører ham, hører vi, og det vil sige, at alle får et møde med Jesus, og at alle må reagere på ham til dom over deres gerninger eller frelse. Det er nu, det sker, ligesom det var nu, det skete dengang.

Det kunne jøderne ikke lide at høre, for de mente nok at vide, hvad der skulle vides om Gud; de havde hans lov, skænket dem på Sinai, og fulgte de den, havde de styr på deres gudsforhold. Nok troede de, at der skulle komme en Messias, en salvet, sendt af Gud, for de har kendt profetien fra Daniels bog: *»Med himlens skyer kom en, der så ud som en menneskesøn; han kom hen til den gamle af dage og blev ført frem for ham.*

Herredømme, ære og kongerige blev givet ham; alle folk, stammer og tungemål tjente ham. Hans herredømme er et evigt herredømme, som ikke skal forgå, hans kongerige skal ikke gå til grunde.«

Nu stod den menneskesøn overfor dem, men ham ville de ikke have noget at gøre med. Det måtte være en anden, som ikke var kommet endnu. Men dommen over dem falder med det samme: *»Den, der ikke ærer Sønnen, ærer ikke Faderen, som har sendt ham.«* Kun de, der tror på og ærer Sønnen, undgår dommen. Det, der er tale om, er menneskers reaktion på mødet med Gud. Der er sådan set ikke tale om en afvejning af gode gerninger overfor de onde; et virkelig slet menneske kan faktisk omvende sig til tro på Jesus, og intet af det onde, det menneske har gjort, vil blive tilregnet det. Og da det menneske ikke har levet, som ikke på et eller andet tidspunkt i sit liv har forbrudt sig i større eller mindre grad overfor sin næste, er alt, hvad vi hører i dag, godt budskab!

Det er der bare mange, der ikke synes, for selv om vi ikke er datidens jøder, så er vor verden og vort udsyn mindst lige så begrænset, blot på en anden måde. For hvor de lovtro jøder klæbede sig til skriften og alle mulige og umulige regler for det daglige liv, så klæber vi os til selve det daglige liv, som vi forsøger at suge kraften fra, fordi vi tror, at det sande menneskeliv skal udfoldes her i tiden og helst med så megen gnidningsfri nydelse som muligt. Vi har svært ved at tænke på vort liv som noget dødeligt, der skal iklædes udødelighed. Og skulle vor personlige udfoldelse have konsekvenser for andre, må vi lære at tilgive os selv. Det hører man ofte, og jeg tror, at det er mange danskeres evangelium, for så behøver vi jo ikke Gud til at dømme os. Men vi skylder ikke bare os selv, men også vor næste at tænke over, hvordan det liv egentlig bliver. Det ved vi nemlig allerede: Den verden, Gud har skabt, bliver noget, vi skal gøre os til herrer over, hvad enten det handler om at udnytte jordens ressourcer eller om at lappe det, vi har ødelagt. Dertil prøver vi at gøre livet så ukompliceret og

let for os selv som muligt; vil vi sende en fødselshilsen til nogen på facebook, behøver vi ikke engang at skrive den selv, det har facebook gjort for os, vi skal bare trykke på en knap. Det er blot et enkelt eksempel på, at vi er holdt op med at gøre os umage, men det er ret sigende. For det, der undrer mig, når vi har så travlt med at redde jorden, som vi så gerne vil bo på, er, at vi samtidig gør den mere trist og øde selv i forsøget på at redde den, bare spørg en nabo til en solcellepark, og spørg så, hvordan vi klarer affaldsproblemet med de brugte solceller og om det er godt for jorden.

Dertil gør vi alt for at undgå at skulle have almindelig menneskelig kontakt med hinanden. Så hvor de gamle jøder lod sig spærre inde i et helligt lovkompleks og på den måde holdt både Gud og næsten ude, spærrer vi os inde i en evig kamp for frihed fra hinanden; vi vil på en eller anden måde bare gøre os færdige med næsten, så vi endelig kan få lov at være sammen med os selv, hvilket da også er det mest ukomplicerede selskab, og hvis vi

holder os inde, kan vi se naturen og andre mennesker på fjernsynet. Det er nemlig der, livet lader til at foregå; programfladen er fyldt med mennesker, der er vilde med at være i naturen, vilde med at danse, bage, synge og meget mere. Engang gjorde vi den slags selv og var ofte sammen om at gøre det.

Men altså: Vi sidder der som konger af vor egen sofa, og behøver ikke at gøre os umage med noget, og så gentager vi mere eller mindre Adams og Evas brøde, for da Gud har skabt menneskene i sit billede, udleverede han os til hinanden og det, han har givet os. Det var som bekendt ikke nok for Adam og Eva, og de endte derfor ude den grå verden, hvor livet er en daglig kamp med døden som den sikre afslutning. Når vi i dag hører, at Faderen og Jesus stadig arbejder, så skal vi vide, at det, de arbejder på, er at bringe det fortabte menneske til tro. De vil åbne døren ind til en verden af farver. Og mange kom og kommer fortsat til tro. Ikke fordi de var eller er bange for dommen, men fordi de i Jesus så og ser sig frelst; og at være frelst er at være sammen med Gud, at

få et liv i kærlighed, et liv i tilgivelse, og det vil igen sige, at for at tro, må man vide sig tilgivet. Det betyder, at man skal indse, at der er noget i ens eget liv, man ikke selv kan gøre godt igen. Det kan være vanskeligt at komme til den indsigt, men med den åbner Guds himmel sig for os; for pludselig er vi ikke længere afhængige af at være vor egen Gud, d.v.s. skaber af vort eget liv og tilgiver af egne synder, nej, nu kan vi se vort liv som skænket af den gode Gud i himlen, og tilmed er det kun en lille del af alt det, han vil give os, for han vil dele sit kongerige med os både her og hisset. Tænk at gå fra at tro, at vi er, hvad vi selv kan udrette, og til sidst venter en lille kasse eller krukke i den sorte muld, hvor vi vil gå i ét med kredsløbet til, at vi allerede her i livet er omfattet i Guds plan med os og kan deltage i den himmelske lovsang sammen med englene. Vil vi så ikke hellere stå under Guds dom end vor egen eller for den sags skyld andres dom over os? Det er værd at tænke over, og kommer vi til den indsigt, kan vi slet ikke lade være med at sætte pris på jorden og alt, hvad den

frembringer, fordi det er Gud, som skabte det hele og stadig opretholder det, og så kan vi i øvrigt gribe telefonen, sende et brev eller selv møde op og ønske vor næste tillykke, i stedet for at lade facebook gøre det. For der ikke andre end os til det, og når Faderen og Sønnen stadig arbejder, så kan vi, der er skabt i Guds billede, vel også gøre det? Det kan vi, og det er slet ingen uoverkommelig opgave, fordi vi da tjener en Gud, som elsker og tilgiver os på daglig basis, han, som gav os sin egen søn, som er porten, vi en dag skal træde ind ad til Herrens glæde!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.
Amen.